

Hồi thứ sáu mươi lăm

Vua Khang Hy mở cuộc điều tra

Vua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo nói tới đây liền đáp:

- Té ra người không phải là thái giám. Người đã hạ sát Tiểu Quế Tử cũng chẳng có chi quan hệ. Nhưng người chẳng thể ở lại trong cung được nữa. Bằng không thì ta phải cho người làm tổng quản ngự tiền thị vệ. Đa Long tuy võ công cao cường nhưng làm việc rất hồ đồ.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài cảm ơn bệ hạ, song rằng không được. Nô tài đã được nghe mấy điều bí mật trọng đại có liên quan đến Thái hậu.

Vua Khang Hy hỏi ngay:

- Có liên quan Thái hậu ư? Chuyện gì vậy?

Lúc nhà vua hỏi hai câu này, trong lòng đã ngấm ngấm cảm thấy có chuyện không hay.

Vi Tiểu Bảo nghiêng rằng rồi đem câu chuyện đối thoại giữa Thái hậu và Hải Đại Phú mà gã nghe được đêm trước lược thuật lại.

Vua Khang Hy nghe đến chỗ phụ hoàng Thuận Trị hãy còn tại thế, hiện ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn thì giật mình kinh hãi. Trong tâm cực kỳ hồi hộp, nhà vua mừng quá tưởng muốn phát điên. Long thể run lên bần bật, ngài nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo cất giọng run run hỏi:

- Vụ này... đúng sự thật chứ? Phụ hoàng ta còn sống ở thế gian ư?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đây là nô tài nghe ở câu chuyện giữa Hải Đại Phú và Thái hậu. Có sao nói vậy, không dám man trá.

Vua Khang Hy đứng bật dậy, lớn tiếng hô:

- Hay lắm!... Hay lắm!... Vi Tiểu Bảo! Đợi trời sáng chúng ta lên Ngũ Đài Sơn triều kiến phụ hoàng, rước lão nhân gia về cung.

Nên biết vua Khang Hy làm chúa tể thiên hạ. Mọi việc đều như ý. Trong đời ngài chỉ có một điều đáng tiếc là song thân mất sớm. Thái hậu tuy không

phải là mẹ ruột của nhà vua, nhưng bà đối với ngài hết lòng từ ái chẳng khác chi tình ruột thịt. Còn phụ thân ngài biệt tích, chẳng còn ai thay thế được. Nhiều khi canh khuya thức giấc, nhà vua nhớ phụ hoàng, không nhin được, cả tiếng khóc ròng.

Bây giờ ngài nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy tuy còn bán tín bán nghi mà cũng mừng rỡ, tưởng chừng diên đảo ruột gan.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài chỉ e Thái hậu không vừa lòng. Trước nay ngài đã lừa dối bệ hạ thì trong vụ này tất có duyên cớ trọng đại.

Vua Khang Hy hỏi:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Nhưng là duyên cớ gì?

Nhà vua được tin phụ hoàng chưa mất, trong lòng mừng quá đỗi quên hết mọi sự, nhưng ngài chỉ ngưng thần một chút là hiện lên không biết bao nhiêu nghi vấn.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Những đại sự ở trong cung nô tài không hiểu rõ chi hết, mà chỉ có thể kể lại những điều mình đã nghe được ở nơi Thái hậu cùng Hải Đại Phú.

Vua Khang Hy lại giục:

- Phải rồi! Phải rồi! Còn gì nữa, nói mau đi! Nói mau đi!

Vi Tiểu Bảo nói đến chỗ Đoan Kính Hoàng hậu, Hiếu Khang Hoàng hậu bị người gia hại như thế nào! Vua Khang Hy giật bắn người la hoảng:

- Người... người bảo Hiếu Khang Hoàng hậu... bị người ta sát hại ư?

Vi Tiểu Bảo thấy nhà vua gương cặp long nhãn lên thật lớn, mặt rộng co rúm lại, sợ quá lắp bắp:

- Nô tài... nô tài không biết... chỉ được nghe Hải Đại Phú và Thái hậu nói chuyện với nhau...

Vua Khang Hy ngắt lời:

- Họ nói làm sao...? Người... người nói lại một lần nữa cho nghe!

Vi Tiểu Bảo trí nhớ rất dai. Gã thuật lại cuộc đối thoại giữa Hải Đại Phú và Thái hậu một lần nữa. Không những thế gã còn bắt chước giọng nói của hai người nghe giống hệt.

Vua Khang Hy đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi hần học nói:

- Mẫu thân ta... mẫu thân ta bị người giết chết ư?

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Hiếu Khang Hoàng hậu... là... là... mẹ ruột của Thánh thượng ư?

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Người nói nữa đi, đừng bỏ sót một câu nào.

Long tâm se lại, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi.

Vi Tiểu Bảo kể tiếp là hung thủ đã dùng "Hoá cốt miên chương" gia hại Đaoan Kính và Hiếu Khang Hoàng hậu. Hắn còn giết cả con Đaoan Kính Hoàng hậu là Vinh Thân Vương, và Đồng Ngạc Trinh Phi.

Gã kể luôn cả tên ^^ ao liệm Hiếu Khang và Trinh Phi đã vâng lệnh Hải Đại Phú lên Ngũ Đài Sơn bẩm báo đức Thuận Trị. Đức Thuận Trị lại phái Hải Đại Phú trở về cung để điều tra cho rõ căn nguyên những vụ này.

Vi Tiểu Bảo kể cho đến giai đoạn Hải Đại Phú và Thái hậu đấu chưởng, gã giấu nhem vụ Hải Đại Phú bị gã giết chết, mà chỉ nói Hải Đại Phú đuối mắt không đánh nổi Thái hậu rồi bị uống mạng.

Vua Khang Hy trấn tĩnh tâm thần, tra hỏi tường tận về tình trạng đêm hôm ấy. Ngài nghe Vi Tiểu Bảo nói rồi còn vắn đi vắn lại nhiều lần và tin chắc không phải gã bịa ra vụ này.

Sau cùng ngài phán hỏi:

- Câu chuyện hệ trọng như vậy mà sao đến nay người mới nói với ta?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Vụ này quan hệ tày đình, nô tài đâu dám bạ đâu nói đấy? Đến sáng mai nô tài định trốn khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại nữa. Nô tài cảm kích tấm lòng tri ngộ của Thánh thượng, nhận thấy Thánh thượng cô thân ở trong Hoàng cung, cực kỳ nguy hiểm, nên lúc sắp ra đi nô tài chẳng thể giấu giếm Thánh thượng được nữa.

Vua Khang Hy hỏi:

- Tại sao người muốn lìa bỏ Hoàng cung? Phải chăng người sợ Thái hậu hại người?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài còn nói để bệ hạ hay người cung nữ chết ở trong cung Từ Ninh đêm nay là một người đàn ông và là sư huynh của Thái hậu.

Trong cung Thái hậu mà có người cung nữ là đàn ông thì thật là một điều quá sức tưởng tượng. Nhưng vua Khang Hy được tin phụ hoàng tưởng đã chết rồi mà lại còn sống ở nhân gian trong lòng đã hồi hộp. Sau nhà vua lại

nghe nói mẫu thân mình bị bà Thái hậu rất đoan trang từ ái hãm hại cũng là một chuyện phi thường, nên ngài coi vụ cung nữ là nữ hay nam chẳng lấy chi làm kỳ nữa.

Nhà vua lạnh lùng hỏi:

- Sao người lại biết thế?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đêm hôm ấy nô tài vì nghe được câu chuyện bí mật giữa Hải Đại Phú và Thái hậu, nên Thái hậu đã lập tâm giết nô tài để bịt miệng ngay từ lúc bà phát giác.

Gã liền đem chuyện Thái hậu phái Thuy Đống, Liễu Yến cùng bọn thái giám trước sau mấy lần đến gia hại gã nhất nhất thuật lại.

Sau gã mới nói tới vụ được nghe Thái hậu cùng người đàn ông nói chuyện ở cung Từ Ninh. Rồi người đàn ông giả làm cung nữ kia cùng Thái hậu gây lộn. Hắn bị Thái hậu giết chết và Thái hậu cũng bị thương.

Dĩ nhiên câu chuyện này Vi Tiểu Bảo không nói thực hết. Gã không nhắc tới Đào Cung Nga, cũng không nói tự mình giết Thuy Đống, Liễu Yến cùng vụ lấy cắp mấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Vua Khang Hy trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

- Thằng cha đó là sư huynh Thái hậu ư? Nghe giọng lưỡi hắn dường như Thái hậu còn bị một người khác uy hiếp phải không? Người ấy là ai?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu tâu:

- Nô tài không thể nghĩ ra được!

Vua Khang Hy truyền:

- Người đi triệu Đa Long vào đây!

Vi Tiểu Bảo "dạ" một tiếng rồi trở gót lui ra. Gã tự hỏi:

- Phải chăng Hoàng đế muốn trở mặt với Thái hậu mà tuyên gọi Đa Long bắt mục điểm già để giết đi? Không hiểu sau khi mục bị giết rồi mình có cần bỏ đi hay ở lại giúp nhà vua? Thôi ta hãy biết tới đâu hay đó.

Đa Long đang lo sốt vó vì trong cung liên tiếp xảy ra biến động, đầu hắn chưa bị đứt rời, nhưng trên đầu còn có mũ, trên mũ còn có chóp, hắn cảm thấy ở vào tình trạng bất an vô cùng.

Đa Long vừa nghe có lệnh Hoàng đế tuyên triệu lật đật chạy ngay đến Càn Thanh cung.

Vua Khang Hy vừa thấy Đa Long đến liền bảo hắn:

- Cung Từ Ninh không có việc gì. Người lập tức hạ lệnh triệt ^^^ Thái hậu truyền dạy ở ngoài cung có thị vệ bao vây cũng lấy làm phiền não. Vậy người đừng để lại một tên nào hết.

Đa Long mừng quýnh tưởng chừng nghe lệnh đại xá. Hắn vâng luôn miệng rồi chạy đi hạ lệnh giải tán thị vệ.

Vua Khang Hy lại đem những điều nghi vấn trong lòng hỏi kỹ lại Vi Tiểu Bảo.

Sau một lúc lâu, nhà vua chắc bọn thị vệ đi hết rồi liền bảo:

- Tiểu Quế Tử! Đêm nay ta cùng người đến dò thám cung Từ Ninh.

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Thánh thượng thân hành đi do thám ư?

Vua Khang Hy đáp:

- Phải rồi!

Một là vụ này rất trọng đại nhà Vua chẳng thể chỉ nghe lời một bên của tên tiểu thái giám đã đem lòng hoài nghi một vị mẫu hậu từng nuôi nấng ngài từ thuở nhỏ. Hai là việc mạo hiểm do thám lúc ban đêm là một việc con người đã học võ phải thử thách. Nhà vua nhân cơ hội này khi nào chịu bỏ qua một cách dễ dàng?

Vua Khang Hy nói:

- Ta là Hoàng đế chẳng thể ra ngoài cung để thí nghiệm thân thủ của mình. Vậy ta hãy làm con người dạ hành ở trong cung cũng còn hơn chẳng làm gì.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thái hậu đã giết chết sư huynh, lúc này ngài đang an nghỉ dưỡng thương, e rằng cuộc dò thám này khó đi đến kết quả?

Vua Khang Hy nói:

- Chưa đi do thám sao người đã biết không đem lại kết quả?

Nhà vua liền thay đổi y phục chân đi hài xỏ và ăn mặc như ngày đã tỵ võ với Vi Tiểu Bảo rồi theo cửa ngách cung Càn Thanh ra đi.

Bọn thị vệ cùng thái giám vừa trông thấy vội vàng chạy đến. Nhà vua liền quát:

- Các người đứng cả lại không được loạn động.

Đây là thánh chỉ của Hoàng đế thì còn ai dám trái lệnh? Mấy chục tên thị vệ cùng thái giám lập tức đứng nguyên chỗ không dám nhúc nhích.

Vua Khang Hy dẫn Vi Tiểu Bảo đến vườn hoa cung Từ Ninh, quả nhiên thấy vắng vẻ không một bóng người. Ngài đứng nép vào dưới cửa sổ tấm cung của Thái hậu, chú ý lắng tai.

Bỗng nghe Thái hậu ho hắng không ngớt. Lúc này lòng dạ nhà vua dao dạt như sóng cồn, vừa đau thương lại vừa nóng nảy.

Tiếng ho của Thái hậu khiến cho nhà vua cực kỳ xúc động muốn xông vào ôm lấy bà mà khóc một hồi. Nhà vua lại muốn nắm lấy cổ bà lớn tiếng chất vấn về tình hình phụ hoàng cùng mẫu hậu của ngài.

Có lúc ngài muốn những lời của Vi Tiểu Bảo đều giả dối, ngài cũng lại mong gã nói vậy là đúng sự thật hết không trật mảy may. Long tâm bối rối, toàn thân lông tóc dựng đứng cả lên. Những ý nghĩ lạnh toát thấu vào xương tuỷ.

Ngọn đèn trong phòng Thái hậu chưa tắt, khi tỏ khi mờ chiếu vào ^^ dán giấy.

Sau một lúc, bỗng nghe tiếng cung nữ cất lên:

- Tâu Thái hậu! Nô tỳ may xong rồi!

Thái hậuặng hắng một tiếng rồi bảo:

- Đem tên cung nữ... thi thể tên cung nữ... đặt vào trong túi.

Tên cung nữ kia đáp:

- Dạ! Còn thi thể tên thái giám thì sao?

Thái hậu tức giận gất:

- Ta bảo người đặt cung nữ vào túi, sao ngươi... lại hỏi đến thái giám làm chi?

Cung nữ "dạ" một tiếng rồi trong nhà có tiếng động lịch kịch.

Vua Khang Hy không nhẫn nại được ghé mắt nhìn qua khe cửa nhưng bao nhiêu kẻ hở các cửa trong tấm cung của Thái hậu đều dán giấy dầu bít kín, không còn lấy một chỗ hở chừng sợi tóc.

Nhà vua đã hàng ngày được nghe Vi Tiểu Bảo thuật lại những yếu quyết cùng những điều cấm kỵ của khách dạ hành trên chốn giang hồ. Dĩ nhiên những điểm này gã được Mao Thập Bát nói cho biết trong khi đi đường từ Dương Châu đến Bắc Kinh.

Bây giờ nhà vua gặp cảnh ngộ cửa sổ không kẻ hở là trúng vào tâm ý của ngài muốn thử thách. Ngài liền đáp nước miếng vào đầu ngón tay bôi lên giấy dán cửa sổ cho mủn ra rồi khẽ chọc một cái.

Quả nhiên giấy rách thủng một lỗ nhỏ, song vẫn không nghe thấy động tĩnh gì.

Nhà vua đưa mắt nhìn vào trong thấy trên giường Thái hậu màn the rủ thấp. Một tên cung nữ nhỏ tuổi đang chuồn thì thể tên cung nữ bị nạn nằm dưới đất vào trong một túi vải lớn.

Xác chết mặc xiêm áo cung nữ, nhưng đầu trọc tếu không còn một sợi tóc.

Tên cung nữ kia nhét xác chết vào túi rồi lượm món tóc giả lên. Thị ngán ngừ một chút rồi nhét luôn cả vào túi.

Bỗng nghe thị lên tiếng:

- Tâu Thái hậu!... Mọi việc xong cả rồi!

Thái hậu hỏi:

- Bên ngoài bọn thị vệ giải tán hết chưa? Sao ta nghe dường như có tiếng người?

Tên cung nữ kia liền chạy đến bên cửa ngó ra ngoài quanh một vòng rồi tâu:

- Tâu Thái hậu! Không còn ai hết!

Thái hậu vừa ho vừa nói:

- Người kéo cái túi đến bờ ao sen, lượm bốn khối đá lớn bỏ vào trong túi rồi lấy dây... cột chặt miệng túi lại... xong đẩy xuống ao.

Cung nữ đáp:

- Dạ... dạ...

Giọng nói thị run lên ra chiều khiếp sợ.

Thái hậu lại dặn:

- Đẩy túi xuống ao rồi quăng lên trên một lớp đất để đề phòng có người trông thấy.

Tên cung nữ dạ một tiếng rồi kéo túi đi ra vườn hoa.

Vua Khang Hy lẩm bẩm:

- Tiểu Quế Tử bảo tên cung nữ đó là đàn ông hoá trang là đúng rồi. Trong vụ này nhất định có điều rất bí mật không thì việc gì Thái hậu phải sai đem trầm hà xác chết cho tuyệt tích?

Nhà vua thấy Vi Tiểu Bảo đứng bên bát giác nắm lấy tay gã.

Hai người cùng cảm thấy bàn tay đối phương ướt đầm mồ hôi ^^ lạnh toát.

Lát sau bỗng nghe "bòm" một tiếng. Hai người biết là túi đựng xác chết đã đầy xuống ao rồi.

Trong khoảnh khắc ả cung nữ kia lại trở về tẩm điện.

Vì Tiểu Bảo nghe thanh âm nhận ra ả cung nữ này là Nhị Sơ, còn vua Khang Hy thì không biết thị.

Thái hậu hỏi:

- Mọi việc xong xuôi cả rồi chứ?

Nhị Sơ đáp:

- Tâu Thái hậu! Xong cả rồi!

Thái hậu lại hỏi:

- Hai người chết ở đây sao lại có một xác? Còn cái nữa ở đâu? Sáng mai có người tới thì người bảo sao?

Nhị Sơ ấp úng đáp:

- Nô tài... nô tài không biết chi hết.

Thái hậu gắt lên:

- Người ở đây hầu hạ ta sao dám nói cái gì cũng không biết?

Nhị Sơ đáp:

- Dạ... dạ...

Thái hậu tức giận hỏi:

- Ta hỏi người không đáp còn dạ dạ cái gì?

Nhị Sơ dường như phúc đáp tâm linh, liền bịa ra:

- Nô tài thấy xác chết của người cung nữ đứng dậy được thì ra chỉ bị thương chứ không chết. Sau y... chậm chạp cất bước đi ra ngoài... Khi ấy... khi ấy Thái hậu đang yên giấc, nô tài không dám kinh động. Người cung nữ đó ra khỏi cung Từ Ninh rồi không biết... không biết đi đâu.

Thái hậu thở dài nói:

- Té ra là thế. A di đà Phật! Thị không chết, đi được rồi là hay quá!

Nhị Sơ nói:

- Chính thế! Tạ ơn trời đất. Y đã thoát chết.

Vua Khang Hy cùng Vi Tiểu Bảo chờ lúc nữa không thấy Thái hậu lên tiếng chắc bà ngủ say rồi. Hai người liền rón rén cất bước dời khỏi tấm điện của Thái hậu trở về cung Càn Thanh.

Nhà vua thấy bọn thị vệ cùng thái giám vẫn đứng nguyên chỗ không chuyển động liền cười nói:

- Cho các người được giải tán.

Tuy nhà vua cố giữ vẻ thản nhiên nhưng tiếng cười, tiếng nói cũng đượm mùi chua chát.

Vua Khang Hy vào tấm cung rồi, chăm chú nhìn Vi Tiểu Bảo hồi lâu không nói câu gì.

Đột nhiên ngài sa lệ, ngập ngừng:

- Thái hậu... Thái hậu...

Vi Tiểu Bảo không biết nói gì chỉ đứng trơ ra.

Nhà vua ngẫm nghĩ rồi vỗ hai tay một cái. Hai tên thị vệ hầu cận vội chạy đến đứng bên cửa tấm điện để chờ mệnh lệnh.

Vua Khang Hy nói:

- Có việc cơ mật đại sự này trăm sai hai người phải làm ngay và nhất thiết không được tiết lộ. Trong ao sen ngoài vườn hoa cung Từ Ninh có một cái túi vải lớn. Hai người xuống mò lên đem về đây. Thái hậu đang yên nghỉ mà hai người để xảy ra một chút tiếng động khiến ngài phải kinh tỉnh là các người mất đầu.

Hai tên khom lưng vâng dạ đi ngay. Vua Khang Hy ngồi trên giường nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu không nói gì. Bỗng thấy hai tên thị vệ khiêng một cái túi vải lớn ướt sũng đưa về tới cửa tấm điện.

Vua Khang Hy hỏi:

- Các người có làm kinh động đến Thái hậu không?

Hai tên thị vệ đồng thanh thưa:

- Bọn nô tài hết sức thận trọng đâu dám kinh động đến tai Thái hậu?

Vua Khang Hy gật đầu phán bảo:

- Các người khiêng cái túi đó vào đây.

Hai tên thị vệ vâng mệnh khiêng túi vào.

Nhà vua lại bảo chúng:

- Các người để đó rồi lui ra.

Vì Tiểu Bảo chờ hai tên thị vệ ra khỏi rồi đóng cửa lại. Gã cởi dây cột miệng túi lòi xác chết ra ngoài. Tuy mặt mũi tử thi cạo râu nhẵn thín, nhưng vẫn còn trông thấy gốc râu đen sì, cổ họng có bầm, ngực lép kẹp. Hiển nhiên là một người đàn ông không còn nghi ngờ gì nữa.

Người này thở thít lần lên, đốt ngón tay phình ra. Những cái đó chứng tỏ hắn đã dày công luyện võ. Xem chừng tên giả làm cung nữ và ẩn nấp trong nội cung chưa lâu, vì dung mạo hắn là đàn ông cũng xấu xa quá rồi thì giả làm cung nữ tất bị phát giác.

Vua Khang Hy là con người tinh tế, ngài rút yêu đao rạch quần xác chết ngó xuống hạ bộ cho cẩn thận. Bất giác ngài nổi lòi đình, vung đao đâm liên hồi vào xác chết cho nát ra.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Thái hậu...

Nhà vua tức giận chặn họng:

- Thái hậu cái gì? Con tiện nhân này sát hại mẫu hậu ta, bức bách phụ hoàng ta phải bỏ đi, lại làm như nhóp cung son, hành vi ^^ điều bất nghĩa. Ta... ta muốn băm xác mụ ra thành muôn đoạn, tru lục toàn gia mụ.

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái nhẹ nhõm. Trong lòng khoan khoái gã tự nhủ:

- Nhà vua đã không nhận mụ điểm là Thái hậu thì bất luận mụ làm việc gì bại hoại mà ta biết được có tâu lên cũng không sợ ngài giết chết để bịt miệng như lời cung nữ Đào Cung Nga đã tiên liệu và dặn ta phải bưng kín miệng bình.

Vua Khang Hy cầm yêu đao đâm lia lịa vào xác chết một hồi mà vẫn chưa nguôi giận. Ngài không nhìn được toan hô thị vệ đi bắt Thái hậu lên tra hỏi, nhưng ngài lại nghĩ:

- Phụ hoàng chưa tạ thế, lão nhân gia đã quy y đầu Phật trên Ngũ Đài Sơn. Vậy mà ta để việc động trời này tiết lộ ra ngoài làm chấn động quan dân khắp thiên hạ. Ta không thể lỗ mắng được.

Rồi ngài phán:

- Tiểu Quế Tử! Sáng mai người theo trăm lên Ngũ Đài Sơn để điều tra cho ra sự thực.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Nô tài xin tuân chỉ.

Gã thấy mình được theo Hoàng thượng lên Ngũ Đài Sơn thì trong lòng khắp khởi mừng thầm. Gã chắc chắn được một phen du ngoạn phong cảnh cho thoả thích, bằng cứ du dú ở trong thành Bắc Kinh mãi cũng chán ngấy.

Nhưng kiến thức của nhà vua sáng suốt hơn Vi Tiểu Bảo nhiều, ngài lại suy nghĩ rất thấu đáo, bụng bảo dạ:

- Thiên tử đi tuần thú dân gian là một việc rất trọng thể, ít ra phải trừ liệu cùng sắp đặt hàng mấy tháng. Dọc đường trăm quan địa phương phải chuẩn bị nghênh tiếp thánh giá và lo bảo vệ nghiêm cẩn. Cuộc xuất tuần của nhà vua há phải chuyện tầm thường, muốn đi lúc nào là đi ngay lúc ấy được? Huống chi ta còn nhỏ tuổi, chấp chính chưa được bao lâu. Các vương công, chưa hết dạ khuông phò. Nếu Thái hậu có dã tâm thừa cơ ta rời khỏi kinh sư thoán đoạt quyền binh, truất phế ta đi, lập tân quân thì làm thế nào? Lại còn trường hợp phụ hoàng thực sự băng hà, hoặc ngài còn ở nhân gian nhưng dời khỏi Ngũ Đài Sơn rồi mà ta cờ mở trống rong lên núi triều kiến thì chẳng những việc không thành mà lại làm trò cười cho thiên hạ.

Nhà vua ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Không được! Trẫm chẳng thể tùy tiện dời khỏi kinh đô. Tiểu Quế Tử! Người hãy vì trẫm mà đi một chuyến!

Vi Tiểu Bảo ra chiều thất vọng:

- Một mình nô tài đi thôi ư?

Vua Khang Hy đáp:

- Người hãy đi một mình lên để điều tra cho biết rõ. Nếu quả phụ hoàng trẫm hiện ở trên Ngũ Đài Sơn thì rồi trẫm xếp đặt việc triều chính và nghĩ cách đối phó với con tiện nhân kia cho ổn định. Sau trẫm sẽ cùng người đi một chuyến mới là kế vẹn toàn.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Nhà vua đã quyết định đối phó với Thái hậu thì việc ngài sai ta lên Ngũ Đài Sơn thám thính là hợp nghĩa lý, ta không nên thoái thác.

Gã liền vui vẻ tâu:

- Nô tài xin phụng mệnh.

Nhà vua lại nói:

- Theo lệ luật nhà Đại Thanh thì thái giám chẳng thể dời khỏi kinh sư, trừ trường hợp đi theo trẫm không kể. May ở chỗ người không phải là thái giám. Tiểu Quế Tử! Từ nay người đừng làm thái giám nữa, đổi sang làm thị vệ quách. Có điều trong cung ai cũng nhận ra người mà đột nhiên thôi làm thái giám tất chúng phải lấy làm kỳ! ô! Vụ này hãy tạm gác lại để sau này sẽ tính.

Trẫm có thể tuyên bố về việc hạ sát Ngao Bái mà trẫm cho người tuân thánh chỉ làm thái giám. Nay nguyên hung đã trừ giết, tự nhiên người không cần phải cải trang nữa. Tiểu Quế Tử! Rồi đây người học lấy ít chữ để trẫm phong cho chức quan to.

Vì Tiểu Bảo cười tâu:

- Được vậy là may cho nô tài. Có điều nô tài hể cầm đến sách là nhức đầu.

Nhà vua ngồi trên án viết thư cho phụ hoàng bẩm rõ tội bất hiếu. Đến nay mới biết lão nhân gia vẫn còn ở nhân thế, trong lòng mừng rỡ khôn xiết. Một ngày rất gần sẽ lên rước thánh giá hồi cung để tái hồi sửa trị muôn dân. Phận làm con được châu chực vua cha là mãn nguyện.

Nhà vua viết mấy hàng chữ rồi lại nghĩ thâm:

- Phong thư này mà lọt vào tay kẻ khác thì thật có điều không ổn. Tiểu Quế Tử có thể bị bắt hay bị giết ở dọc đường và hung thủ xục tìm trong mình gã tất lời thư ra.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>